

Един ден без телефон, компютър и таблет

Едва ли има по-голямо предизвикателство за един тийнейджър от това да прекара един ден без телефон, компютър и всякаква подобна техника. В днешния век според мен това е изпитание не само за нас, младото поколение, но и за всеки човек, независимо от възрастта му. Днес дори баба и дядо имат мобилни телефони. А всеки знае колко бързо се свиква с тези технологии и колко улесняват ежедневието ни.

Има местенца и в нашата България, където телефонът ви няма да има обхват, съответно няма да имате и интернет. Телевизията е само в няколко къщи, а програмите са толкова, колкото успее да улови антената. Попадайки на такова място, аз естествено изпадам в шок, дори още по-лошо, предусещам признаци на паник-атака. Това на практика означава – никакви чатове, снапчатове и пр., никакви лайкове, никакви хисторита, абе с няколко думи – никакви връзки със света. Комуникациите ми се свеждат само с хората, с които съм в селото, скрито дълбоко в гората. Разбира се, ако си бях у дома, щях да зная всяка секунда кой как се чувства, с кого е и къде е. Щях да зная кой харесва (лайква по-точно) всяко мое състояние, а с коментарите под публикациите ми в социалната мрежа щях да разбера колко и не дотам колко са интересни те. Само че, тук в селото без интернет и обхват на телефона, това за мен е само мираж.

Днес звукът на телефона, който ме предупреждава за всяко съобщение, обаждане или известие, отсъства. Но точно тази комуникативна тишина ме накара да чуя чуруликането на птиците, пърхането на крилата им, шума на листата под краката ми. Започнах да различавам шумове, за които не знаех, че съществуват – навярно от различни видове насекоми или птици, а може би и пълзене на змии. В къщата, където сме отседнали, няма дори телевизор. Тишината тук е на почит. Няма стряскащи новини, няма безсмислени реклами, не мога да чуя дори любимите си парчета на любимите си изпълнители. Слушалките, които са на ушите ми дори когато спя, днес слушат сами своята музика. Започвам да разбирам, че това всъщност ми е липсвало, без да съм го притежавал досега. Тишината се оказва по-силна от всеки шум, от всяка дума, от всеки звук. Тишината е магия, която те пленява със силата и вълшебството си. Но колко от нас могат да се докоснат до нея, колко могат я разберат и оценят. Звучите на телефоните, на телевизорите, на таблетите, на електронните игри, съпътстващи ни в ежедневието, така силно са се врязали в нашите глави, че когато сме без тях, ни се струва странно и някак необичайно.

Тишината тук се подсилва и от липсата на хора. Макар да стоя въкъси сам, когато не съм на училище и нашите са на работа, всъщност аз постоянно комуникирам с някого. Дали чрез смартфона или таблета, аз се чувам и виждам с всичките ми приятели. Всеки ден се запознавам с нови момчета и момичета и не е нужно да се срещаме. Дори да не живеем в един град или в една държава, съвременните комуникации ни позволяват да се срещаме виртуално, да виждаме кой къде е и да общуваме свободно. В днешния ден обаче това е далече от мен. Тук, дълбоко в гората, мога да разговарям само хората с които съм - а това естествено са моите родители,

моето семейство. И ето, заедно седим на масата и аз виждам техните лица, а не екрана на телефона си. Те започват разговор, в който аз първоначално не присъствам. Разговарят за своите професии, за нашия дом, за техните родители. Дълбока пропаст сякаш ме дели от този реален свят с неговите проблеми и весели моменти. Познавам ли всъщност своите родители, знам ли какво става в техния живот. Вечер щом се приберем, разменяме по някоя реплика, основно свързана с моето училище, след което те вторачват погледите си в екрана на телевизора, пленени от събитията по света, а аз се потапям в моя свят на виртуални срещи и чатове или отварям поредната компютърна игра, която не ме оставя до късно да заспя. Днес аз говоря с моите родители не само за училище. Те ми разказват за своите планове, споделяме общи идеи, смеем се, разказваме си и тъжни и смешни истории. Общуването реално, не само със семейството, но и с приятели е несравнимо с нищо друго на този свят. Когато говориш с някого и виждаш очите му, усмивката, болката или гнева, разбираш истински думите, а често те даже не ти трябват. Прегръдката и милувката на мама са по-ценни от всички думи и съвети, които мога да чуя.

Ако днес се бях събудил у дома, още с полуотворени очи щях да погледна дисплея на телефона си, щях да приплъзна пръст по него и да видя света там. Щях да науча не само какво се случва с моите приятели, но и с хора, които не познавам. А ето, че сега мога да видя само това, което е пред очите ми, което ме заобикаля. Разхождаме се из гората и аз виждам колко е красива, колко е шарена и пъстра. Виждам с очите си животни, птици, насекоми, които са с реалните си размери и реалните си цветове. Поглеждам към небето и разбирам колко много оттенъци има синьото и че бялото в облаците може да е по-плътнo или прозрачно. Слънцето е разпростряло жълтия си цвят надлъж и шир и упорито се опитва да влезе през клоните на дърветата в гората и да боядиса земята. Дърветата ме подканят да ги докосна и да се уверя, че зеленият мъх по северните им части не е фотошоп, а реалност. Да погледнеш света с истинските му цветове, е несравним момент. И никакви филтри не могат да те омагьосат така, както истинската красота на природата, на всичко което е около нас.

Неизбежно е да живеем днес без техника, но не е невъзможно. Ако захвърлим дори само за един ден в годината телефоните и компютрите, ще видим света такъв, какъвто е – с неговите реални цветове и форми. Може би тогава ще разберем, че всичко, което ни заобикаля, е уникално и трябва да го пазим. Ще успеем да чуем гласът на хората около нас и да им споделим своите радости и болки. Ще успеем да открием истински хора – а те така липсват в днешно време.

Никола Илиев на 16 г., гр. Поморие